

Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, 16/17 maart 2024 Vijfde zondag in de Veertigdagentijd¹

“Heer, wij zouden Jezus graag spreken.”

Aan het woord zijn enige Grieken.

Zij waren geen lid van de joodse geloofsgemeenschap.

Zij sympathiseerden met de Joodse eredienst. Zij werden godvrezenden genoemd.

Wie zou Jezus niet willen spreken?

Eindelijk zouden we dan al onze vragen aan Hem kunnen stellen.

Wij staan aan de kant van die Grieken. Ook wij behoren niet tot de Joodse gemeenschap waartoe Jezus en de apostelen behoorden. Van oorsprong zijn ook wij buitenstaanders.

Grieken zijn uit op kennis, op wijsheid, op inzichten. De Griekse cultuur is heel rijk en diepzinnig. Ze heeft grote denkers, filosofen voortgebracht.

Maar hun vraag is ook een beetje afstandelijk. Wij willen Jezus wel eens spreken, horen hoe Hij denkt over de grote vragen van ons leven.

Daarmee - zou je zo denken - moet je toch blij zijn, dat er mensen zijn, buitenstaanders die interesse hebben in Jezus.

Ook onze wereld is vol van mensen die het internet afzoeken naar wijsheid, naar inzichten, naar kennis. Zij willen wel eens een antwoord op hun vragen, zien wat er te koop is op de markt van zingeving.

Loop onze Larense boekhandel maar eens binnen. Planken vol met esoterie, met zelfhulpboeken en exotische wijsheid.

Een bijbel kon ik er, tijdens mijn laatste bezoek deze week, niet vinden.

Die Grieken willen Jezus spreken. Maar het komt er niet van.

¹ Jeremia 31, 31-34; Hebrëen 5, 7-9; Johannes 12, 20-33

“Jezus echter antwoordde zijn leerlingen die de Grieken bij Hem aankondigden: ‘Het uur is gekomen, dat de Mensenzoon verheerlijkt wordt...als de graankorrel niet in de aarde valt blijft hij alleen; maar als Hij sterft brengt Hij veel vrucht voort.’”

Ons evangelie speelt zich af vlak na de intocht van Jezus in Jeruzalem, die wij volgende week op Palmzondag zullen gedenken.

Nu is zijn uur gekomen.

Er is geen ontkomen meer aan. We hoorden Hem spreken: “Nu is mijn ziel ontroerd. Wat moet ik zeggen: Vader red Mij uit dit uur?” Hoe menselijk en invoelbaar is dit wel niet. Wie wil niet aan het lijden, aan de dood ontkomen? Jezus vergelijkt zichzelf en wat Hem te wachten staat met de weg van de graankorrel. Wie Hem echt wil kennen en ontmoeten, zoals hopelijk die nieuwsgierige Grieken en wij met hen, moet de weg van de graankorrel gaan, niet op jezelf blijven, onvruchtbaar buiten de aarde, maar *jezelf geven*; geen intellectuele buitenstaander zijn die de zoveelste hype volgt, maar jezelf geven. Alleen dan ontstaat er iets nieuws. Dan brengen u en ik, graankorrels, veel vrucht voort.

Daarover spreekt ook de Hebreënbrief, onze tweede lezing, heftige woorden.

Christus heeft luid geroepen en geweend, gehuild, gesmeekt.

Geen onaangedane Godmens, geen in zichzelf gekeerde Griekse god, genietend in eigen gelukzaligheid, die het lijden doormaakt als een scenario, waardoor Hij persoonlijk nauwelijks geraakt wordt, - nee Hij heeft gehuild, gesmeekt. En dan staat er dit wonderlijke zinnetje:

“Hij heeft in de school van het lijden gehoorzaamheid geleerd”

Lijden als een school.

Het lijden als iets leerzaams.

Je hoort dat iemand soms wel zeggen: ik heb iets heel zwaars meegemaakt, maar ik ben er uitgekomen als een completer mens, ik heb iets ontdekt in mijzelf, ik heb iets gehoord over mijzelf en anderen, dat mij meer *basic* heeft gemaakt, meer bescheiden, nederiger.

Onze lezing noemt dit ‘gehoorzaam’.

Ik heb ontdekt dat je meer mens wordt als je niet altijd zelf spreekt, zoals die Grieken, maar leert *horen*.

Jeremia, in de eerste lezing, zegt namens God: “Ik leg mijn wet in hun binnenste, Ik grif ze in mijn hart.”

Het is iets van jezelf geworden, je bent de weg van de graankorrel gegaan.

Volgende zondag gaan wij met Jezus Jeruzalem binnen, als wij Palmzondag vieren. Zijn uur is bijna gekomen. Laten wij dit uur bij Hem blijven en bij de mensen om ons heen die het beslissend uur in hun leven bereiken.

Moge ons leven lijken op dat van de graankorrel, die pas vruchten kan opleveren als we niet alléén blijven, veilig opgesloten in ons eigen leven. Mogen we geluk en echt leven vinden door onszelf zoals Jezus te geven. Amen.

pastoor Nico van der Peet